

СКИТНИШКА БАЛАДА

Азъ бродѣхъ саминъ и безпжтенъ,
Отъ лесъ неизброденъ плененъ,
Милъ образъ, далеченъ и смѣтенъ.
Лѣстѣше отворедъ отразенъ.

Видѣхъ че надъ изворъ се свежда
Отъ грѣмъ поразена брѣза,
И сякашъ скръбѣта си оглежда
Въ последната своя сълза. —

Запѣхъ самодивската пѣсенъ
За скитникъ, съ луната вѣнчанъ,
И вмѣсто брѣзата — унесенъ
Познахъ самодивския станъ,

Измолихъ ѣ билкитѣ страни,
Сърца да отключвамъ навредъ,
Но мойто до гробъ ще остане
Заклучено съ гордостъ и ледъ.

Днесъ бродя саминъ и безпжтенъ,
Отъ лесъ неизброденъ плененъ,
Милъ образъ, далеченъ и смѣтенъ,
Отвсѣде лѣсти отразенъ.